

İKİ AYLIK ÖMRÜM KALMIŞ

Nilgün Kurt tarafından yazıldı.

Cumartesi, 31 Mart 2012 20:24 - Son Güncelleme Cumartesi, 31 Mart 2012 20:41

Herkes dünyaya gözünü açtığı gibi bir gün kapayacağını bilir fakat inanmak istemez. Ve o şekilde yaşamını sürdürür.

Doktor "son iki ayın kaldı" dediğinde yaşamaya başladım.

Ne çok yapmak istediklerim varmış hayatta, farkına varmadığım. Sanki bin yıl yaşayacaktım gibi ertelemişim...

Yazmaya nereden başlayacağımı bile şaşırdım... Söylemek istediklerime zaman yetecek mi ki, görmek istediklerime, yapmak istediklerime... Yaşam bu kadar kısa mıydı?

İlk anda tüm sevdiklerimle helalleşmek ve durumu anlatmak geliyor aklıma... Yüreğim dur diyor, acele etme, koskoca iki ay var önünde. Her zaman olduğu gibi yüreğimin sesine kulak veriyorum ve başlıyorum iki ayı yaşamaya.

İKİ AYLIK ÖMRÜM KALMIŞ

Nilgün Kurt tarafından yazıldı.

Cumartesi, 31 Mart 2012 20:24 - Son Güncelleme Cumartesi, 31 Mart 2012 20:41

Ellerim- ayaklarım, kulaklarım- dilim, gözlerim ve yüreğim işbirliğine geçmiş sanki, birbirini tamamlamakta.

Dostlarıma, arkadaşlarıma, aileme □ uzattığım ellerimi çekmek istemiyorum ellerinden, daha bir samimi tokalaşıyorum. Gözlerine en son bakar gibi, en içteninden bakıyorum şimdi.

Ayaklarım bir an evvel ihtiyacı olanlara koşuyor, sevdiklerime, hastalara, muhtaçlara, en son adımı atar gibi.

Çok uzaktan bir çocuk ağlaması duyuyorum ve üzülüyorum. “Neden ağlar bu çocuk” sorusu beynimde yankılanıyor, suçlamadan hiç kimseyi.

İnsan sesleri, çalışan aletlerin sesleri, daha önce kızdığım tüm sesler ne kadar değerliymiş meğer... Doğadaki tüm hayvanların sesi geliyor, daha önceleri nerelerdeydi ki? Ya sabahın seher vaktinde öten kuş sesleri□ ne güzel, konuşur gibi...

Gözlerim hiç böyle güzel görmemişti dünyayı. İlkbahar geliyor ondan mıdır bilmem amma bu renklerin tonlarını daha önce görseydim tuvalime geçerdim, binlerce tablo çıkardı karşıma... Ne çok istedim resim yapmayı, yapamadım. Neden mi? Bu soru bile yersiz artık. İnsanlar gece uyur gündüz uyanıktır. Oysa benim resim yapmak için gecelerim vardı fakat güneş sabah gelip akşam gidiyordu. Güneşsiz resim yapamam ki, insanları bensiz bırakamam ki...

Ne çok bahanelerim vardı yapmak isteyip de yapamadıklarım için; kendimde değil hep başkalarında aradım suçu. Ne büyük hataymış...

Bir dilim ekmek ve beyaz peynir ne kadar lezzetliymiş... Su, hayat demekmiş. Nefes alabilmek ne kadar güzelmiş...

İKİ AYLIK ÖMRÜM KALMIŞ

Nilgün Kurt tarafından yazıldı.

Cumartesi, 31 Mart 2012 20:24 - Son Güncelleme Cumartesi, 31 Mart 2012 20:41

Daha bir özen gösteriyorum yaşadığım yere, benden sonra yaşayacaklar rahat etsin diye...

En çokta yüreğimin sancısı seccadem de atıyor. Şeytan bırakmadı deyip üzerine secde etmediğim seccadem. Geçenlerde ablamın evindeki seccadeyi görünce ağlamak gelmişti içimden. Ayak ve alın koyulan yeri, eskimiş rengi solmuştu, oysa benim seccadem yepyeni duruyordu. İki ayda eskitebilir miyim ki seccademi?

Ne çok yapraklı kitap okumayı sevdim ömrümde, ne de uzun uzun konuşmayı yazmayı... Yaşamaya gelince, yadırgadım kısa ömrü...

Bir an için düşündüm bu hikayeyi, sanki gerçekmiş gibi...

İki aylık ömrün kalmış gibi yaşayacaksın ki

Duyabilesin, görebilesin, düşünebilesin... Kısacası, verilen ömrü yaşanması gerektiği gibi yaşayasın.

Nilgün KURT